

12. ПАСТКА

Знову підвал, але вже у своєму світі. Темрява, пастка, безвихідь, зрада... але ким, так дивно це відчувати. Щось **неправильно**, і не тому, що Захарій схопив їх з Олесем. Завербована свідомість Ореста бачила, як Купаву теж поневолили, та, можливо, він все не так зрозумів, зрештою, так важко зараз керувати своєю свідомістю. Орест ще під гіпнозом, а Олесь під стресом, обидва покірно йшли куди наказано.

— Годі тобі! Оце тримає... — сказав охоронець і бризнув на Ореста водою з пластикової пляшки.

Орест нарешті прийшов до тями.

— Що? Ні-ні-ні! Цього не може бути... невже ми? — обертається Орест.

— Так... ми в Захарія на чаюванні! — з іронією сповістив Олесь.

— Ах, ви, виродки! — Орест вривав охоронцю і зібрався вдарити другого, як його посадили на стілець, скориставшись електрошокером.

— Вгамуйся, друже! Інакше буде **по-поганому**, — погрозив другий охоронець, який ще не вихопив від Ореста.

— Ну, ви отримали Купаву, яку шукав батько? У вас є книга, яка корисніша за картину! Ми можемо йти, — **сказав** Орест і вже піднявся зі стільця, а за ним і Олесь.

— Тут питання ставити будемо ми! — твердо сказав охоронець, схопивши Ореста за плече, і притиснув назад до стільця.

— Як ти зникав і куди? — запитав другий, витираючи кров з губи, яку йому щойно розбив Орест.

— Ем... зараз... так, подивимось...

Орест почав нишпорити по кишенях, **намагаючись** знайти хоч щось, що можна видати за атрибут. Він дістав жетон з метро, копійки, якесь сміття, насіння і амулет, що подарував йому фанат після бою; Орест неабияк зрадів цій дивній саморобній речі, вона була дуже дивна, тож "Це те, що треба", — подумав про себе Орест.

— О! Ось це мене переміщувало.

Орест гордо тикнув охоронцю подарунок малого. Здоровань уважно роздивився і після невеликої паузи сказав:

— За ідіота мене **маєш**? Чи я не бачу, що воно на уроці праці зроблено, — фиркнув і звернувся до Олесь.

— Ти робив? — охоронці почали сміятися.

На цей раз люди Захарія були трохи розумніші, тому обдурити їх не вдалося, і охоронець жбурнув амулет в Ореста.

— Добре, не **хочеш по-доброму**... — направляє пістолет на Олесь.

— А-а-а-а! — Олесь кричить, надриваючи горло.

— Добре-добре, зараз!

Орест дістав печатку і з болем, наче частину тіла, віддав її здорованю; той взяв, роздивився, потім підняв очі на Ореста і сказав до напарника:

— Клич Захарія!

У сусідньому підвальному приміщенні, в кімнаті через стіну від Ореста, знаходилась Купава. Навпроти неї сидів Петро з трубкою. **В кутку** висіла камера спостереження. Захарій з охоронцем спостерігали за нею через монітор у сусідній кімнаті. Схоже, що у Купави з татусем не дуже добрі стосунки.

— Може її зв'язати, якщо раптом вийде з гіпнозу... — запропонував охоронець.